

Helga Zepp-LaRouche hovedtale til Oase Plan-seminar i Danmark

Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen – LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling

Onsdag den 8. maj 2024

TOM GILLESBERG: Velkommen, alle sammen. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark. Jeg har fornøjelsen af at være ordstyrer ved vores arrangement: "Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen – LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling."

I disse tider vågner man op om morgenen og er glad for at være vågnet, og så tjekker man nyhederne for at se, om det er blevet værre i løbet af natten. Vi har allerede siden den 7. oktober set næsten 35.000 dødsfald i Gaza, og det er dem, der er registreret og ikke bare gemt under murbrokkerne. Næsten 80.000 er blevet alvorligt såret, og man skal huske, at 40 % af alle disse er børn og mange kvinder. Det er civile, der bliver slået: Det er et folkedrab. Det er ikke kun mig, der siger det – Den Internationale Domstol sagde allerede for over tre måneder siden, at det, vi ser i Gaza, er et sandsynliggjort folkemord på palæstinenserne. Desværre er det ikke blevet stoppet. Regeringer som min egen siger: "Nej, vi følger, hvad USA gør, og de siger, at vi ikke skal gøre noget. Så vi gør ikke noget." Bomberne bliver stadig leveret i store

mængder. Man spørger sig selv, hvordan det vil ende, for det, vi ser nu, hvor den israelske hær går ind i Rafah, ved vi selvfølgelig ikke, hvad der kommer ud af, men én ting ved vi, og det er, at den sidste livline af forsyninger til Gaza nu er blevet afbrudt.

Hvordan skal det hele ende, spørger man sig selv? Derfor synes jeg, at det er særdeles, særdeles belejligt med dette seminar. Vi har nogle meget bemærkelsesværdige talere. Først skal vi høre Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og international præsident for Schiller Instituttet. Hun var hustru til og samarbejdspartner gennem årtier med den afdøde amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche. Jeg vil ikke bruge en time på at fortælle jer om alt det, hun har været involveret i og er involveret i. Hun vil være på først, online fra Tyskland, og tale om "Oase-planen: Fred kun gennem udvikling."

Derefter har vi Hans Excellence, Prof. Dr. Manuel Hassassian, den palæstinensiske ambassadør i Danmark, men også tidligere ambassadør i Storbritannien i ti år og ambassadør i Ungarn. Han har en mastergrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og en ph.d. i statskundskab fra University of Cincinnati. Han var også vicepræsident for Bethlehem University på Vestbredden, professor ved University of Maryland, hvor han udviklede et kursus i israelsk-palæstinensisk konfliktløsning, og han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status. Efter at Helga har talt, og vi har haft nogle spørgsmål og svar med hende, vil han tale om "Stop drabene og start genopbygningen".

Så holder vi en kort pause, og derefter kommer den tredje taler, Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, som også er medforfatter til bogen: "Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa". Han kommer netop fra et besøg i Kina, hvor han fik stor indsigt, som han mener også vil være meget, meget nyttig for genopbygningen, ikke kun af Gaza, ikke kun af Palæstina, men af hele den Sydvestasiatiske region. Han vil tale om "Det umulige er

selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Sydvestasien.”

Vi vil optage talerne, og vi ønsker også en fri og ærlig diskussion, så alt, hvad folk bidrager med i diskussionsprocessen, vil ikke blive offentliggjort, medmindre folk giver deres udtrykkelige samtykke. Da vi kun har et begrænset antal mennesker her af sikkerhedsmæssige årsager, vil vi gerne være i stand til at offentliggøre talerne og få disse meget, meget vigtige ideer ud til et meget bredere publikum.

Vi starter nu med Helga Zepp-LaRouche, der taler om “Oase-planen: Fred kan kun opnås gennem udvikling.”

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil gerne hilse på jer alle sammen. Som Tom lige har sagt, kommer disse konferencer om Oase-planen på et dramatisk tidspunkt i historien. Hamas meddelte i en erklæring i går, at de accepterede aftalen om våbenhvile med Israel, herunder udveksling af gidsler og fanger, som blev foreslået af de egyptiske og qatarske mæglere. Men få timer efter, at Hamas havde meddelt, at forhandlingerne om en våbenhvile for gidsler var en succes, beskød israelske krigsfly mål i den palæstinensiske by Rafah. Israel sendte også landstyrker ind for at erobre den palæstinensiske side af den vigtige grænseovergang til Egypten, rapporterer Axios' reporter Barak Ravid med henvisning til kilder med solidt kendskab til udviklingen. I går aftes omkring kl. 20 lokal tid (UTC+3) meddelte Netanyahu's kontor, at krigskabinetet enstemmigt havde besluttet, at Israel vil fortsætte sin operation i Rafah for at lægge militært pres på Hamas for at fremme frigivelsen af gidslerne og andre af krigens mål. Omkring kl. 22 lokal tid udtalte Netanyahu's kontor, at forslaget om våbenhvile er en del af Israels nødvendige krav, men at de alligevel vil sende en delegation af mæglere fra fagbevægelsen for at udtømme muligheden for at nå frem til en aftale på betingelser, der er acceptable for Israel.

Mens bomberne faldt over Rafah, forklarede talsmanden for det

amerikanske udenrigsministerium, Matthew Miller, at USA ikke kan støtte et omfattende angreb på Rafah, da det vil føre til yderligere tab af menneskeliv og forstyrre leverancerne af humanitær hjælp. "Vi støtter ikke, at Israel iværksætter en omfattende militæroperation i Rafah, da det vil gøre det utroligt vanskeligt at opretholde den øgede humanitære bistand, som vi har leveret indtil nu."

Det, der sker i Rafah, er begyndelsen på den offensiv, som truer med at føre til en katastrofe for mindst 1 million mennesker. De blev advaret med løbesedler og telefonopkald om at tage til Khan Younis, en by, som allerede er fuldstændig ødelagt, uden nogen form for hjælp! "Venner er lammet af frygt og ved ikke, om de skal blive i andre områder af Rafah indtil sidste øjeblik eller tage af sted nu. Dette er barbarisk psykologisk krigsførelse oven i de igangværende massakrer." Det er helt uacceptabelt. Dette var den erklæring, der blev sendt med beskeden fra den uafhængige journalist Vanessa Beeley i går.

Netanyahu havde tidligere sagt, at han ville gennemføre offensiven, uanset om Hamas går med til aftalen eller ej, og den eneste magt, der kan stoppe dette, er naturligvis USA. Men præsident Biden nøjedes med ret ineffektive appeller. Dette hænger naturligvis sammen med den interne situation i USA. For årsagen til den meget voldsomme nedkæmpelse af amerikanske studerende, som havde protesteret på over 100 universiteter, og hvor over 2.000 blev arresteret, og mange blev smidt ud af universiteterne, afspejler etablisementets panik over at miste kontrollen over hele den israelske fortælling. For ifølge de seneste meningsmålinger mener 50 % af de unge mellem 18 og 29 år, at Israel begår folkedrab. Da det er valgår, frygter det vestlige etablisement og især USA for deres personlige politiske fremtid.

Det er helt klart, at de mennesker i Gaza, som lider under denne utrolige situation, og selv mange jøder over hele verden og mange andre, er fuldstændig forfærdede over det, der

foregår. De siger: I kan ikke diskutere en Oase-plan lige nu, for vi er nødt til først at stoppe kampene, vi er nødt til at have en våbenhvile, vi er nødt til at have humanitær hjælp for at redde liv. Og andre mennesker siger: Nej, vi skal først have en politisk løsning; først derefter kan vi tænke på økonomisk udvikling.

Lad mig give jer grundene til, at vi mener, at Oase-planen skal sættes på dagsordenen på trods af alle de argumenter, der bliver fremført, eller endda på grund af dem: Fordi situationen i Gaza er en del af en strategisk situation, som lige nu, mens vi sidder her og taler, er på randen af en optrapning til en potentiel global atomkrig. Præsident Putin beordrede for et par dage siden manøvrering af træningen af indsættelsen af taktiske atomvåben i det sydlige militærdistrikt. Formålet er tydeligvis at garantere Ruslands territoriale uafhængighed som reaktion på en lang række meget provokerende udtalelser og trusler fra vestlige embedsmænd mod Den Russiske Føderation. Denne gentagelse af indsættelsen af taktiske atomvåben er en reaktion på følgende udviklinger i den seneste tid: For det første gentog Macron den 2. maj i The Economist, at Frankrig ville sende franske tropper til Ukraine, efter at han allerede havde sagt det for nogle uger siden. Han sagde også, at han ønsker at holde Frankrigs og NATO's politik over for Rusland tvetydig med hensyn til den franske hensigt, så Rusland kan gisne. Derefter sagde den britiske udenrigsminister Cameron, at Ukraine har ret til at bruge britiske våben, herunder missiler med lang rækkevidde, til at angribe mål på russisk territorium. Fra USA sagde mindretalslederen i Repræsentanternes Hus, Hakeem Jeffries (D): "Vi kan ikke tillade, at Ukraine taber. Hvis det ser ud til, at de taber, så skal vi ikke bare sende penge, men også sende soldater ind i Ukraine."

Nu har det russiske udenrigsministerium netop informeret alle NATO-lande om, at den russiske hær vil identificere enhver modifikation af F-16-jagerfly til Ukraine som en

atomvåbenbærer. Hvis et F-16-fly udstationeres i Ukraine, antager Rusland, at NATO planlægger en provokation mod Rusland, fordi Rusland klassificerer flyet som et fly med dobbelt anvendelse: ikke-atomart og atomart. Disse fly har længe været det vigtigste våben for NATO's fælles atommission. Ruslands udenrigsministerium oplyste i går, at den britiske ambassadør Nigel Casey var blevet indkaldt til det russiske udenrigsministerium for at modtage en kraftig protest over de seneste udtalelser fra den britiske udenrigsminister David Cameron. Han fik at vide, at Moskva betragter Camerons ord som et stærkt bevis på den alvorlige optrapning af Storbritanniens tiltagende involvering i militære aktioner mod Rusland. Casey blev advaret om, at Rusland kunne reagere på brugen af britiske våben til at angribe Rusland ved at angribe alle britiske militæranlæg og -udstyr på Ukraines territorium og andre steder. Den 4. maj bemærkede det russiske udenrigsministeriums talskvinde Maria Zakharova, at NATO's omfattende Steadfast Defender-øvelser er en klar indikation af, at alliancen forbereder sig på en potentiel konflikt med Rusland. "Lige nu finder NATO's største øvelse siden Den kolde Krig, Steadfast Defender, sted nær Ruslands grænser. Ifølge deres scenarie øves koalitionsaktioner mod Rusland ved hjælp af alle instrumenter, herunder hybride og konventionelle våben. Vi er nødt til at se i øjnene, at NATO seriøst forbereder sig på en 'potentiel konflikt' med os, som højtstående NATO-repræsentanter i øvrigt taler åbent om," siger hun.

Forskellige militæksperter i Europa og andre steder er enige om, at den ukrainske hær lige nu er ved at gå i opløsning. De forventer store russiske sejre i løbet af de næste uger, måske endda i denne måned, og at krigen vil være slut ved udgangen af sommeren. Som følge heraf er NATO i panik, fordi det ville betyde et fuldstændigt tab af militær status efter Afghanistan – og andre krige, der ender på samme måde – og det er derfor, de er involveret i disse provokationer. De siger alle sammen: "Åh, vi behøver ikke at bekymre os, for Putin bluffer bare."

Men NATO-tropper i Ukraine, britiske våben i Rusland, udstationering af atomvåben i Ukraine – hvad F-16 ville være – udgør en eksistentiel trussel for Rusland. Scott Ritter, den tidligere FN-våbeninspektør i Irak, sagde, at hvis dette sker, vil disse tropper – franske tropper og andre tropper – blive dræbt med det samme, og taktiske atomvåben vil blive affyret mod beslutningscentrene, de amerikanske baser i Rumænien, Polen, Frankrig og Tyskland.

Det amerikanske etablissement er på dette tidspunkt tydeligvis overbevist om, at de ikke kan trække sig tilbage, eftersom hele NATO så ikke længere ville være levedygtigt. Men den russiske militærdoktrin er meget klar: Når de røde linjer, set fra deres synspunkt, overskrides, vil det resultere i en global atomkrig.

Jeg må tilføje til denne optrapning i Ukraine, at krigen i Gaza har potentiale til at udvikle sig til en regional krig, der involverer Israel og Iran, som helt klart også kan udvikle sig til en global atomkrig, da Rusland og Kina ikke vil kunne tolerere en krig mod Iran, der involverer USA, Storbritannien og inddragelse af NATO-medlemslande.

Derfor er vi nødt til at sætte Oase-planen på dagsordenen nu, da en vision er den absolut afgørende del af en indsats for at undgå Tredje Verdenskrig. Oase-planens udformning er en måde at forstå, hvorfor kun tænkningen i et helt nyt paradigme kan få menneskeheden væk fra afgrunden. Vi er nødt til at overvinde geopolitikken. Ideen om, at fremkomsten af det Globale Syd, BRIKS+, som allerede udgør den Globale Majoritet, der repræsenterer 70 % af verdens BNP og 80 % af verdens befolkning, disse majoriteter i verden er ikke det kollektive Vestens fjende! Vi må lære af den Westfalske Fred, at hvis krigen fortsætter, vil der ikke være nogen tilbage i live til at nyde sejren. Derfor må vi begynde at tænke på, at vi har brug for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager højde for sikkerheds- og udviklingsinteresserne i hvert eneste land på kloden. Jeg

formulerede mine ti principper som grundlag for diskussionen om, hvad en sådan ny arkitektur ville indebære.

I den sammenhæng er Oase-planen det regionale udtryk for en sådan ny arkitektur. Hvis man kigger på kortet, vil man se, at en stor del af det Sydvestlige Asien er ørken, ørken, ørken. Nøglen til fred er derfor produktion af store mængder nyt, ferskvand. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, foreslog allerede i 1975 Oase-planen med ideen om at bygge kanaler mellem Middelhavet og Det Døde Hav og Det Røde Hav. Derefter, med hjælp fra atomenergi, at afsalte store mængder havvand, gøre det tilgængeligt til kunstvanding, gøre ørkenerne grønne, udvikle landbrug, skovrejsning, grundlæggende infrastruktur, nye byer og industrier. Vi er nødt til at betragte hele regionen mellem Indien og Middelhavet, Kaukasus og Golfen som én integreret region, som, hvis den udvikles, vil blive centrum for udviklingen mellem Asien, Afrika og Europa som en del af et World Land-Bridge program, som er en plan, vi allerede udviklede i 2014 som svar på Xi Jinpings annoncering af Den Nye Silkevej, hvor vi udviklede en plan for udvikling af infrastruktur for hele kloden.

I de sidste ti år er der sket mange fremskridt i realiseringen af dele af denne plan. For eksempel har Kina gjort store dele af sit territorium grønt – faktisk på størrelse med Tysklands territorium. De har næsten gjort en tredjedel af Hake-ørkenen i Indre Mongoliet grøn, som nu er ved at blive en økonomisk klynge af ørkenturisme, fødevarer og solceller. I Zhengxiangbai, ikke langt fra Beijing, er tusindvis af hektar skov blevet genoprettet på grænsen mellem Shaanxi og Indre Mongoliet i Mu Us Shadi-ørkenen. Tredive procent af ørkenen er nu dækket af vegetation, jorderosionen er ophørt, og den nyligt erstattede landbrugsjord er nået op på 700.000 ha., hvilket skaber enorme økonomiske fordele for de lokale landmænd, og Hake-ørkenmodellen giver en fremragende erfaring for andre lande og regioner, der står over for ørkendannelsesproblemer.

Med de mest avancerede atomenergisystemer, der nu er under udvikling i forskellige lande, vil det være muligt at afsalte store mængder vand svarende til at skabe helt nye floder. Så i stedet for at tro, at man skal kæmpe for smalle strimler land ved havet, kan man ved at generobre ørkenerne skabe smukke landskaber, som kan løse de tilsyneladende uløselige konflikter om territorier på et helt andet plan. Sydkoreanske virksomheder bygger nu, hvad der bliver de første operationelle små modulære reaktorer i ny skala – såkaldte SMR'er – som led i Sydkoreas forsøg på at blive verdens førende konstruktør af SMR'er. Sydkorea er ingen nybegynder inden for atomkraft og bygger sine egne reaktorer, som f.eks. APR-1400-modellen, der udgør rygraden i landets 26 reaktorer, som snart bliver til 30. De er i færd med at færdiggøre atomkraftværket i De forenede arabiske Emirater, som består af fire APR-1400-reaktorer, hvoraf tre allerede er i kommerciel drift, mens den sidste vil være online ved udgangen af dette år.

Der er også konceptet med den europæiske hurtige reaktor med smeltet salt og forskellige reaktortyper med thoriumcyklus, som har betydelige sikkerhedsfunktioner og derfor ikke er omstridte.

Vi søsætter denne kampagne for Oase-planen for at få et internationalt kor af kræfter, af lande, af universiteter, af tænketanke, af enkeltpersoner, der kræver dens realisering. Menneskeheden er kommet til det vigtigste øjeblik, det som den tyske digter Friedrich Schiller kaldte {punctum saliens} i et stort klassisk drama: Det er det øjeblik, hvor en beslutning vil afgøre hele fremtiden for menneskehedens eksistens. En fortsættelse af det samme paradigme, som vi har set i den sidste periode, vil føre til en sikker udslettelse af hele den menneskelige art. Hvis vi derimod designer en helt ny arkitektur, vil vi forhåbentlig åbne en ny æra for menneskeheden. Så vi beder alle lyttere og seere om at deltage i denne kamp for vores alle sammens overlevelse. Mange tak

skal I have.

{ Åben diskussion}

{H.E. ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian,} Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark: Mange tak for din veloplagte tale. Vi forstår, at Oase-planen har været i gang i en periode nu, men jeg ved ikke, hvad reaktionerne er i konfliktområderne, når man introducerer en sådan plan for dem, mens de er i de indledende faser af forhandlinger eller konflikt, eller hvad ved jeg. Hvilken modtagelse tror du, at folk i krigszoner vil få, når de hører sådan en plan?

Jeg stiller dig bare dette udfordrende spørgsmål, for der, hvor jeg kommer fra, tror jeg, at det er vigtigere for os at finde politiske løsninger først og derefter tænke på økonomisk udvikling for at opretholde den lange levetid for enhver form for fred, der kan udvikle sig ud af konflikten. Så jeg ved ikke fra andre konfliktområder, om denne plan bliver værdsat som en optakt til en politisk eller en konfliktløsning.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg mener, de første reaktioner er ret interessante. Vi havde en tidligere Oase-plan-[seminar], som jeg mener, du deltog i, hvor ambassadørerne fra Rusland, Hviderusland og Sydafrika talte og var ekstremt positive over for dette perspektiv. Og i mange, mange hundrede, hvis ikke tusinder af diskussioner, som Schiller Instituttets repræsentanter har i forskellige lande, er der en voksende idé om, at man er nødt til at ændre tilgangen fuldstændigt. Så jeg ser det som en opbygningsproces. Det er en gigantisk forandring, og man kan ikke forvente, at det sker på én dag, men det er en organiseringsproces, hvor vi forsøger at organisere flere og flere lande og institutioner til at bakke op om denne plan.

Med hensyn til argumentet om, at der først skal findes en politisk løsning, så har vi hørt det i mange, mange årtier, og det blev faktisk altid sagt i FN-debatten: Man skal have en

politisk løsning først, og så kan vi tænke på økonomisk udvikling.

Men det har vist sig at være forkert, for har det ført til fred? Har det ført til en politisk løsning? Nej, det har det ikke. Og argumentet på den anden side er, at hvis man er i en situation som det palæstinensiske folk lige nu, så er desperationen så enorm, at folk ikke kan falde til ro, fordi de prøver at overleve fra den ene dag til den anden.

Men hvis man har en idé om, hvordan hele denne region i Sydvestasien, fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfstaterne, kan udvikles – og vi vil i løbet af seminaret høre meget konkrete planer – så kan man inspirere unge menneskers fantasi, ikke kun i Palæstina, men også på amerikanske universiteter, i de pro-palæstinensiske demonstrationer, som ikke er antisemitiske, de er simpelthen en reaktion på den forfærdelige situation, der finder sted. Hvis man fremstiller en sådan vision, er de lande, der er naboer til Palæstina, til Israel, Jordan, Syrien, Golfstaterne, Tyrkiet, Egypten, selv Irak, Afghanistan – alle disse lande er ikke kun bekymrede over, hvad der foregår, men også over faren for en optræning af krigen. Det var efter min mening kun Irans yderste tilbageholdenhed, at Hizbollah ikke er involveret, at houthierne gør noget, men mere eller mindre på egen hånd (tror jeg); men [der er]faren for, at krigen kan optrappes til en total krig, der involverer Israel og Iran og dets forskellige venligtsindede organisationer. Hvis dette optrappes, er jeg overbevist om, ligesom mange andre observatører i lang tid, at hvis det kommer til en regulær krig mellem Israel og Iran, tror jeg, at vi er på vej mod Tredje Verdenskrig, fordi hverken Rusland eller Kina vil se passivt til, at deres allierede, Iran, bliver angrebet.

Og grunden til, at jeg nævnte situationen i Ukraine, er, at man ikke kan se isoleret på situationen. For grunden til, at denne krigsfare eksisterer, er, at den eksisterende verdensorden, som tidligere var en unipolær verden, det

neoliberale system, det vestlige system, som troede, at de var vinderne af Den kolde Krig, at historien var slut, som Francis Fukuyama udtalte dengang, ønskede at bevare den unipolære verden, og denne politik har ført til en enorm modreaktion, som nu viser sig i form af fremkomsten af et helt nyt økonomisk system. Så længe NATO-landene betragter Rusland og Kina, et nyt system, der er ved at opstå, som en fjende, der skal bekæmpes og undertrykkes, er det den virkelige drivkraft bag denne optrapning af krigsfaren.

Så man er nødt til at tænke på, hvad man gør, hvis der sker et paradigmeskift i hele verdenssituationen – og som jeg sagde, skal det ses som en del af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for hele verden, i traditionen fra Den Westfalske Fred, fordi Den Westfalske Fred afsluttede 150 års krigsførelse, fordi alle de kæmpende parter kom til den konklusion, at hvis de fortsatte med at kæmpe, så ville der ikke være nogen tilbage til at overleve.

Så de satte sig ned ved forhandlingsbordet i fire år, og ud af det kom freden i Westfalen, som var begyndelsen på international lov. Og i dag, hvor vi er truet af den umiddelbare fare for en global atomkrig, er vi nødt til at betragte helheden og sige, at hvis det kommer til en sådan global atomkrig, vil der helt sikkert ikke være nogen tilbage til at overleve og nyde sejren, fordi vi alle vil være døde! Idéen om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der er baseret på udvikling for alle og ikke udelukker noget land, er den eneste måde, vi kan løse den nuværende krise på. Det er min dybeste overbevisning, og derfor ved at fokusere på realiseringen af Oase-planen for Sydvestasien, hvor alle nabolandene har en grundlæggende interesse i at bringe fred til regionen. Det er samtidig vejen til at begynde at tage et større strategisk spørgsmål op, nemlig hvordan vi kan give os selv som menneskehed en orden, der gør det muligt for menneskeheden at overleve i et øjeblik, hvor selve dens eksistens i stigende grad er i fare?

Mrutyuanjai Mishra, journalist og lærer fra Indien: Mit spørgsmål er, om der er en rolle, som neutrale lande kan spille? Jeg kommer fra Indien, og Indien har insisteret på, at vi ikke vil være en del af det, og at folk bør sætte sig ned og tale sammen. Men kunne man danne en koalition af neutrale lande, kunne det også være en løsning? Det er mit spørgsmål til dig. Mange tak skal du have.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det er præcis den rigtige vej at gå, for hvis man ser på den strategiske situation mellem USA og Rusland, så er det den værste situation nogensinde. Mellem USA og Kina går det i virkeligheden også i retning af konfrontation. Xi Jinping har lige været i Frankrig, og nu er han i Serbien og Ungarn. Forholdet mellem Kina og Europa er lidt i midten.

Så hvor er den kraft, der kan skabe stabilitet? Hvor er forandring mulig? Og hvis man ser på situationen, mener jeg, at den eneste måde, hvorpå vi kan gribe ind og nedtrappe denne nuværende krigsfare, er, at det Globale Syd, som udgør størstedelen af verdens befolkning, må lade deres stemme lyde meget højere. Som premierminister Nehru og præsident Sukarno allerede sagde på Bandung-konferencen i 1955, at hvis det kommer til krig, vil landene i det Globale Syd måske blive ramt lidt senere, men de vil også dø som følge heraf: Og derfor er det Globale Syd en umiddelbar, berørt partner – lande i det Globale Syd har absolut ret til at tale som en ligeværdig stemme og lade deres stemme blive hørt!

Jeg er absolut overbevist om, at hvis BRIKS-Plus eller en koalition af neutrale lande, som du siger, ville indkalde til en særlig session i FN's generalforsamling eller et andet forum og grundlæggende erklære, at der skal være en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur; der har været mange diskussioner om den nødvendige reform af FN, og det Globale Syd er slet ikke repræsenteret der på nogen effektiv og

passende måde; Men hvis det Globale Syd ville tale med én stemme – man tager alle lande, selv de lande, der ikke umiddelbart er involveret i konflikten, som Brasilien, Indonesien, Indien, Egypten, Sydafrika, Nigeria og nogle andre lande – hvis de ville tale med én stemme, så tror jeg ikke, at USA eller Europa eller nogen anden kan modsætte sig det!

Det er bare den tankegang, at man er nødt til at træde ud af boksen, når situationen er så desperat, som den er lige nu, og derfor glæder jeg mig over din overvejelse og kan kun opfordre til, at disse såkaldt neutrale lande går i den retning, du foreslår.

{S.E. ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian:}} Et spørgsmål til dig: Eftersom du har været fortaler for Oase-planen, vil jeg gerne høre fra dig, hvilke forhindringer du støder på, når folk dybest set forsøger at udfordre dig på denne Oase-plan, som ikke er i den langsigtede strategi for at skabe magtbalance i verden eller for at opretholde fred, men på kort sigt. Hvad er det for spørgsmål, der ofte kommer til dig som en udfordring, når du præsenterer din plan?

ZEPP-LAROUCHE: Argumenterne er dybest set, at man ikke kan ændre den nuværende orden, fordi det er USA's magt, der bryder den op. Eller hvad med finansieringen? Eller et af de hyppigste argumenter er, at den politiske løsning skal findes først, og så kan vi tænke på den økonomiske udvikling.

Men min afdøde mand, Lyndon LaRouche, sagde, at da Oslo-aftalen blev underskrevet, var det et håbefuldt øjeblik, fordi der grundlæggende var mulighed for en fredsplan. Men min mand sagde, at man straks skulle sætte entreprenørmaskiner, vejbygningsmaskiner, ind på området, og skovle, og begynde at bygge ting, så folk på stedet oplevede fordelene ved den økonomiske forbedring.

Det var også det, premierminister Nehru gjorde, da han ville gennemføre Den grønne Revolution i Indien, og bønderne var

ikke tilhængere af det, fordi de havde deres gamle mønstre og gamle måder. Og det Nehru gjorde var at tage de landmænd med, som kunne se fordelene ved de økonomiske ændringer i Den grønne Revolution – som var en rigtig grøn revolution, og ikke som økologerne i Tyskland. Han arbejdede sammen med landmændene, og pludselig fik de større høst, mere mad og flere penge, og de kunne købe moderne udstyr: Det eksempel påvirkede så de andre omkring dem, og de kunne få hans reformer igennem. På samme måde, hvis man starter økonomisk udvikling et sted, selv hvis man siger, lad os starte med udviklingen af Jordan: Jordan er et land, som har en af de ringeste vandressourcer på planeten, og de kunne drage utrolig stor fordel af en sådan kernekraftbaseret afsaltning, og de andre lande omkring dem vil se det.

Hvis du tager til Dubai eller Abu Dhabi, var disse lande for flere år siden ørken! Efter at man opdagede olien, begyndte man at investere i kunstvanding, og når man nu kører langs kysterne i disse lande, er de frodige oaser. Der er en ø, som tidligere var fuldstændig ørken, og nu er der vegetation; noget af vegetationen er allerede 20-30 år gammel og derfor mere udviklet. Så er der nyere vegetation, men det er som en Edens Have! Selv fuglene har ændret deres trækruter, fordi de har opdaget denne ø som et sted, hvor de kan yngle og hvile sig undervejs.

Så ideen er, at man skal stimulere de unges fantasi. De unge skal overbevises om, at det er værd at udvikle sig, at blive videnskabsmand, at blive ingeniør, at få børn, at stifte familie, hvilket er utænkeligt lige nu under de nuværende forhold. Og Oase-planen er en måde, hvorpå folk kan begynde at tænke på et nyt paradigme. Og nabolandene, som nogle af Golfstaterne, de har enorme ressourcer, de har statslige investeringsfonde, de investerer i ting som fodboldklubber og andre ting, som måske er gode til underholdning, men de er ikke så eksistentielle som denne Oase-plan.

Vi er nødt til at overbevise disse lande om, at de skal hjælpe

med at finansiere dette. Der er også modellen med Egypten: Egypten har involveret mange af sine egne borgere i at hjælpe med at bygge den anden Suez-kanal, og Egypten har en utrolig tilgang baseret på udvikling af atomkraft og nye byer: Og jeg tror det er denne idé, at man er nødt til at ændre hele forventningen til, hvad fremtiden kan bringe.

For Israel er spørgsmålet også, om man er nødt til at bryde terrorismens cyklus, for tanken om, at man kan gøre det af med Hamas, er ifølge mange eksperter en fuldstændig illusion. Selv hvis man dræber den nuværende Hamas-ledelse ved at gøre hvad der sker lige nu, er det grundlaget for en ny generation af terrorisme.

Så der er en grundlæggende interesse for alle i at gå i retning af Oase-planen. Og efter min mening er det bedste, vi kan gøre, at afholde mange konferencer som denne, men også at organisere universiteter, tænketanke og andre for at diskutere detaljerne i denne plan, så ideen om denne vision bliver almindeligt kendt.

Michelle Rasmussen, Vicepræsident, Schiller Instituttet i Danmark: Jeg har et sidste spørgsmål: Kan du forklare folk her din idé om, hvad der er den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Som jeg sagde, er den inspireret af Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religiøs krigsførelse. Tredivåarskrigen var bare den sidste fase af den. Og på det tidspunkt var en tredjedel af alt i Europa ødelagt, landsbyer, kvæg og mennesker døde, så man erkendte, at man var nødt til at sætte sig til bords for at finde en løsning. De fandt frem til flere principper, og det første var, at man for fredens skyld skal tage hensyn til den andens interesser. Det var et ekstremt vigtigt princip, for hvis man ser på fredsaftalernes historie, har der aldrig været en fred mulig, som ikke anvendte dette princip. Det er grunden til, at Versailles-

traktaten, som ikke tog hensyn til Tysklands eller Kinas interesser, kun var et springbræt til Anden Verdenskrig.

Det næste princip i Den Westfalske Fred var, at man for fredens skyld skal holde op med at tænke på, hvad den ene eller den anden side har gjort mod hinanden, for i krig begår begge sider forbrydelser. Hvis man bliver ved med at sige: "Du gjorde det her mod mig, og du gjorde det her mod mig", vil det aldrig stoppe. Man må lægge det til side og erstatte hadet med kærlighed. Det ser ud til at være en stor opgave, men jeg tror, at hele læren fra Mahatma Gandhi, Martin Luther King og Nelson Mandela om, hvordan man overvinder apartheid i Sydafrika, er, at der kun er den ene vej. Man skal holde op med at hade, og man skal erstatte hadet med kærlighed.

Det tredje princip, som var vigtigt, var, at statens rolle i genopbygningen af et krigshærgede område er ekstremt vigtig, fordi man ikke kan regne med, at private interesser gør det. Det var det, der førte til kameralisme indenfor økonomisk teori.

Så med det udgangspunkt er vi nødt til at have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser. Den skal omfatte Rusland, Kina, Iran, Nordkorea, men også USA, Europa og naturligvis alle landene i det Globale Syd. Det betyder, at vi er nødt til at have en tilgang til menneskehedens eksistentielle problem.

Jeg har fremsat ti principper, som jeg foreslår, at I kigger på bagefter: Jeg kan kun opsummere dem meget hurtigt.

Det første princip må være absolut national suverænitet for hvert land, for den eneste måde, hvorpå individet kan deltage i regeringen, er ved et suverænt land, som har en eller anden form for repræsentativt system. Hvis man har overnationale institutioner, er individet udelukket fra deltagelse, og det betyder, at det ikke kan fungere. Så national suverænitet er den absolutte forudsætning.

For det andet skal man udrydde sult i verden. I øjeblikket er der halvdelen af verden, 4 milliarder mennesker, som ikke får nok mad at spise; 2 milliarder har ikke adgang til rent vand. Mange milliarder har ikke nok energi eller infrastruktur: Så at overvinde fattigdom og underudvikling er et første princip, som er meget nemt, fordi vi har alle teknologierne. Det er bare sådan, at systemet er struktureret på en sådan måde, at det ikke fungerer; men teoretisk set ville det være meget nemt at udrydde sult på et år!

Så det andet punkt er, at vi har brug for et universelt sundhedssystem i alle lande, fordi den nyligt overståede coronavirus-pandemi viste, at de lande, der ikke har et sundhedsvæsen, er på spanden og har utrolige, unødvendige tab. Et moderne sundhedssystem i alle lande.

For det tredje har man brug for et universelt uddannelsessystem i alle lande, fordi videnskab og teknologi og kreativ fornuft er de eneste kilder til velstand. Det er universel uddannelse for alle børn, alle unge og alle voksne, der er kilden til rigdom, og derfor er det absolut nødvendigt, at alle børn får adgang til universel uddannelse.

For det fjerde har man brug for tilstrækkelig energi fra ressourcer med høj energigennemstrømningstæthed, fordi der er en sammenhæng mellem antallet af mennesker, der kan forsørges, og energigennemstrømningstætheden i den energikilde, der bruges i produktionen, og derfor fungerer det ikke med kun solenergi og vindkraft, fordi man kun kan forsørge måske 1 milliard mennesker på planeten, og derfor har man indtil videre brug for fossile energiressourcer, som er alt for dyrebare til at blive brændt af for evigt, fordi de skal bruges til kemisk produktion og lignende ting. Derfor har man brug for atomenergi, fjerde generations atomenergi, og også et lynprogram for termionuklear fusionsteknologi, som vil bringe os en størrelsesorden højere op, og det er helt afgørende.

Dernæst er der brug for udvikling af infrastrukturen, fordi den infrastrukturelle åbning af alle kontinenter er en

forudsætning for industrialisering og tilmed for landbrug. For hvis man ikke har et infrastruktursystem, kan man ikke transportere sine landbrugsprodukter: Man har brug for veje, højhastighedstog til gods- og passagertrafik, havne, broer og integrerede vandveje. Derfor er tilgangen med Verdenslandbroen virkelig det, der er brug for.

Så de første to tredjedele af mine foreslåede principper handler alle om økonomi, meget konkrete tiltag, og de sidste tre principper har jeg tilføjet for at vise, at der er brug for et helt nyt paradigme i tankegangen. For hvis man ikke tager det intellektuelle spring til at tænke menneskeheden først, vil det hele ikke fungere. Hvis man bliver på det geopolitiske niveau, hvor man siger, at der er en interesse for et land mod et andet land; eller en gruppe lande mod en anden gruppe lande, vil det føre til nye krige og konflikter, som vi har set det før i tiden. Men hvis man tænker, at vi er én menneskehed, og at det er det vigtigste, og man så på en eller anden måde bringer sine nationale interesser i overensstemmelse med den ene menneskeheds interesser, så kan man løse alle problemer. Det er Nicholas af Cusas tankegang, som udviklede metoden med at tænke på "modsatningernes sammenfald", at tænke sådan først, og så have et ordnet princip for at nærme sig problemerne.

Det sidste princip er, at man er nødt til at blive enige om menneskesynet, at mennesket er godt af natur. At alt ondt kommer fra manglende udvikling og derfor kan overvindes netop ved udvikling, økonomisk, personligt, empatisk, moralsk og på alle andre mulige måder. Så idéen om, at mennesket er godt, er virkelig den vigtigste, for hvis man ser på, hvilke traditioner og filosofier der antager, at mennesket er godt, så er det de tre abrahamske religioner; det er også hinduismen, humanismen i filosofisk forstand. Hvis man ser på, hvem der mener, at mennesket er ondt, er det imperier og oligarkier, som alle mener, at man har brug for en elite, der dominerer de onde masser, og at man er nødt til at have en

Leviathan og en stærk stat med stærke foranstaltninger til at undertrykke folk. Det er det, der skal overvindes.

Så jeg tror, at vi i historien er nået til et punkt, hvor jeg længe har ment, at vi ikke vil være i stand til at løse problemer på et delvist niveau, kun på et regionalt niveau, fordi man er nødt til at bringe hele verden i orden for at få den til at fungere. Så det er kernen i [den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur]

(<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), og jeg tror, at hvis man starter med de intellektuelle i alle lande, som kan starte en dialog om disse spørgsmål, så kan vi inspirere regeringerne til at gennemføre det.

GILLESBERG: Tak, Helga.